



Un dels corrents que ha dirigit l'economia els darrers anys ha estat la transmissió d'informació, de tecnologia i de coneixements empresarials des dels països industrialitzats cap als països de rendes baixes i economies emergents, com ara la Xina.

No és una crisi de confiança

El problema real de l'economia rau en el fet que les pautes de sempre de transmissió de tecnologia, de comerç i finances a través de les fronteres són senzillament insostenibles.

L'agitació econòmica i de mercat és tan sols una crisi de confiança? Si fèiem cas de Ben Bernanke i Hank Paulson podríem dir que sí. "A l'arrel del problema hi ha una pèrdua de confiança per part dels inversors i de la població en la força d'institucions i mercats financers clau", declarava Bernanke

el 15 d'octubre a l'Economic Club de Nova York.

El 20 d'octubre, Paulson va anar més enllà, i explicà d'aquesta manera la recapitalització bancària: "Tenim l'objectiu de fer créixer la confiança en els nostres bancs i de fer créixer la confiança dels nostres bancs, a fi que utilitzin, i no acumulin, el seu

capital. Esperem que ho faran, perquè l'augment de la confiança portarà a l'augment del préstec."

La perspectiva de Bernanke-Paulson implica que el sistema econòmic subjacent és fonamentalment sòlid, de manera que el restabliment de la confiança en el sistema financer ens portarà de nou a la via del creixement. Des d'aquest punt de vista, la injecció de grans quantitats de capital als bancs, per a substituir els diners perduts en hipoteques impagades, permetrà que es tornin a concedir préstecs. Tan bon punt els inversors vegin que tot va bé, canviaran la seva conducta irracional i tornaran a invertir diners al mercat de valors i a les empreses d'arreu del món.

Es tracta d'abordar el problema que no toca? Però i si la perspectiva de Bernanke-Paulson és errònia? I si la tensió financera és un símptoma i no una causa? I si resulta que ens trobem davant d'un punyent reajus-



EL TEMPS

Ben Bernanke i Hank Paulson



EL TEMPS

Business Week, els ingressos setmanals reals dels llicenciats universitaris sense una titulació addicional havien baixat cada any des del 2002.

Ningú no pot retornar un deute que va pujant amb uns salaris que van baixant; alguna cosa havia de cedir.

El primer que va esclatar van ser les hipoteques *subprime*, concedides als creditors menys solvents. Però quan els inversors s'ho van començar a mirar, es van adonar que aquest edifici global s'havia construït sobre la base d'una impossibilitat. El triple corrent que havia creat prosperitat mundial no es podia sostenir.

Els aspectes positius i els negatius. Vet aquí per què la crisi financera s'ha escampat pel planeta. Els inversors es miren amb lupa cada país, de Kuwait a Corea, i es fan aquesta pregunta: es pot sobreviure si cau la demanda d'importació dels EUA? El problema rau a l'estructura de l'economia real mundial, no en el sistema financer.

Això té punts negatius i positius. Els negatius: que les injeccions de capital dels governs als bancs del món poden frenar els danys, però no pas resoldre el problema bàsic. L'economia mundial ha d'emprendre

un procés de reajustament que resultarà difícil fins i tot en el cas que els dirigents polítics siguin capaços de restablir la confiança en el sistema financer.

Els punts positius tenen un doble vessant. En primer lloc, els augments de productivitat de les economies emergents són reals. Tard o d'hora en continuarà el creixement. En segon lloc, disposem d'un mitjà per a facilitar l'ajustament: l'incentiu fiscal. Amb una feble demanda privada de crèdit, els governs poden sol·licitar préstecs amb criteri i invertir per ajudar a estimular el creixement i l'ocupació.

La conseqüència final: els dirigents polítics haurien de deixar de parlar de confiança dels inversors com si això fos una cosa que existís en el buit. S'haurien de centrar, en canvi, en l'objectiu real de fomentar la creació de nous béns i serveis innovadors que puguin produir els EUA i vendre als mercats mundials. Amb això es reduiria el volum de préstec del país i es podria establir una economia mundial sostenible. Aquesta crisi no és de per riure. Però si sacseja les empreses i el govern, si els obliga a centrar-se en la innovació, s'obtindrà un creixement econòmic més fort i sòlid.

Michael Mandel

Traducció: Carles Urritz

Breus

Projectes per quan Catalunya tingui un bon finançament

Com s'ha de situar Catalunya en un escenari de país normalitzat, on el debat sobre la política econòmica de la nació, o del seu model de desenvolupament, absorbeixen gran part de la discussió política? A aquesta pregunta han respost els convidats a la jornada "Cruïlla de generacions. Estratègies per al dia després", organitzada pel col·lectiu Jaume Damians i amb el suport de l'Institut Ignasi Villalonga d'Economia i Empresa, l'Associació Catalana de Professionals, la Generalitat, la UPF i la Fundació Cultura. Hi van participar l'historiador Oriol Junquera i els



JORDI PLAY

Un dels serveis més perjudicats pel finançament insuficient de l'estat és la sanitat.

economistes Muriel Casals, Ramon Tremosa i Josep Manel Busqueta, a més de representants de les joventuts d'ERC, PSC, CDC, UDC, d'ICV i de la coordinadora de l'Esquerra Independentista.

El País Valencià encapçala l'augment de la desocupació

L'evolució de l'ocupació, empitjorada pel mal comportament dels sectors de serveis i de construcció, va tornar a assolir rècords històrics el mes de setembre als Països Catalans. Un total de 746.640 persones estan sense feina. Per territoris, el País Valencià és on més es nota la desocupació, amb un increment del 53,80% respecte al mateix mes de l'any passat i un total de 311.659 desocupats. Molt a prop hi ha les Illes, on l'augment va ser del 53,59% (56.982 desocupats) i una mica més enrere Catalunya, amb un 46,50% d'augment (377.999).